

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. Велико Търново, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на седемнадесети януари
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
КАЛОЯН В. ГЕРГОВ

при участието на секретаря Атанаска Ст. И.а
в присъствието на прокурора Св. К. К.
като разглежда докладваното от КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА Наказателно дело за
възобновяване № 20214000600387 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искане за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 337/2021 г. на Окръжен съд – Ловеч и НОХД № 689/2020 г. на Районен съд – Ловеч, подадено от адвокат В.Н. в качеството на защитник на осъденото лице И. А. И.. Посочени са касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 НПК в подкрепа на основанието по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК. Изложени са доводи за всяко едно от касационните основания. В основната си част искането е аргументирано с оплаквания за допуснати процесуални нарушения, включително и такива с характер на абсолютни такива по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1 и т. 3 НПК – липса на мотиви и незаконен съдебен състав при разглеждане на делото от първостепенния съд. Посочено е, че е допуснато незаконосъобразно изменение на обвинението, както и са допуснати нарушения при събирането и оценката на доказателствения материал по делото. Оплакването за нарушение на материалния закон е бланкетно и се свежда до несъставомерност на инкриминираното деяние. Сочената явна несправедливост на наложеното наказание се подкрепя с обстоятелства относно личността на осъденото лице, както и със смекчаващите отговорността му такива, които са останали неотчетени при индивидуализацията на същото. Направено е искане за отмяна на решението на въззивния съд и потвърдената с него присъда и оправдаване на осъденото лице. В условията на евентуалност се иска налагане на по-

леко наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура оспорва основателността на искането, като се остави без уважение.

Адвокат В.Н., упълномощен защитник на осъденото лице И. А. И., поддържа искането. Моли същото да се уважи.

Осъденото лице И. А. И. е заявил изрично, че не желае да се яви при разглеждане на делото, като не взема становище по същото.

Великотърновският апелативен съд, след като извърши проверка за наличие на наведените в искането основания за възобновяване на делото в пределите на правомощията си по чл. 347 НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на същото е акт от кръга на визираните в чл. 419 НПК, който не е проверен по касационен ред. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 НПК и е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421 ал. 3 НПК. От съдържанието на искането се извежда оплакване за наличието на основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК във вр. с чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 НПК. Разгледано по съществото, искането е неоснователно, като съображенията за това са следните:

С присъда № 9 от 29.06.2021 г. по НОХД № 689/2020 г. на Районен съд – Ловеч И. А. И. е признат за виновен в това, че на 22.05.2020 г. в гр. Ловеч в едногодишен срок от наказване по административен ред с НП № 19-0906-001213 от 16.09.2019 г. на Началник група към ОД на МВР Ловеч Сектор „Пътна полиция“, влязло в законна сила на 02.10.2019 г., за управление на МПС без свидетелство за управление, извършил такова деяние, като управлявал собствен лек автомобил марка „Форд Фокус“ с рег. № ОВ 78****, поради което и на основание чл. 343в, ал. 2 НК във вр. с чл. 54 НК му е наложено наказание една година лишаване от свобода при първоначален общ режим и глоба в размер на 500 лева.

Със същата присъда на основание чл. 68, ал. 1 НК е приведено в изпълнение наложеното на И. А. И. наказание лишаване от свобода в размер на три месеца по НОХД № 1183/2019 г. на РС – Ловеч.

С решение № 67 от 26.10.2021 г. по ВНОХД № 337/2021 г. на Окръжен съд – Ловеч е потвърдена присъдата по НОХД № 689/2020 г. на Районен съд – Ловеч.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл. 412, ал. 1, т. 1 НПК е влязло в сила от момента на постановяването му.

На първо място следва да се разгледат оплакванията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като въпросите относно правилното приложение на закона и справедливостта на наложеното наказание могат да бъдат

решени, само ако делото е разгледано в съответствие с процесуалните правила и не са допуснати съществени нарушения на същите, които да съставляват основание за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

При извършената проверка от настоящата инстанция такива нарушения не се констатира, поради което оплакването по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК е лишено от основание. В случая липсват допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд. Последният в рамките на проведеното пред него съдебно производство и при постановяване на атакуваното решение също е съобразил дейността си с изискванията на процесуалния закон. В съответствие с правилата на чл. 13 и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 НПК са допуснати и събрани доказателствата, необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл. 102 НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъдата и на въззивното решение вътрешното убеждение на двете инстанции относно приетите за установени фактически положения е формирано при стриктно спазване на правилата на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 НПК въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Мотивите на присъдата са изготвени в съответствие с чл. 305, ал. 3 НПК, като е посочено какво се приема за установено, въз основа на кои доказателствени източници и какви са правните съображения за това. Въззивният съд в обхвата на правомощията си по чл. 314 НПК е извършил цялостна проверка на правилността на присъдата и в съответствие с чл. 339, ал. 2 НПК е обсъдил доводите, изложени в подкрепа на оплакванията във въззивната жалба. Ето защо мотивите на присъдата и решението удовлетворяват изискванията на процесуалния закон и оплакването за нарушение в този смисъл се явява неоснователно. Последното се подкрепя с довод, че и двете съдебни инстанции не са изложили съображения в отговор на наведеното пред тях възражение относно фактическа неточност на внесенния обвинителен акт. Действително обстоятелствената част на същия не е достатъчно прецизно формулирана в частта относно предходните осъждания на И.. Допусната е фактическа грешка при изписването на годината на съдебен акт, с който в друго наказателно производство е била ангажирана наказателната му отговорност. Посочената неточност обаче не касае фактите и правната квалификация на деянието, поради което по никакъв начин не се е отразила на осъществяването на правото на защита на осъдения. В случая е налице явна фактическа грешка, поради което наведеното оплакване се явява напълно неоснователно. Освен това следва да се посочи, че в мотивите на двете съдебни инстанции са цитирани коректните данни от приложената по делото справка за съдимост на И.И..

Неоснователно се явява и оплакването за незаконен съдебен състав при разглеждане на първоинстанционното производство по делото. Същото е аргументирано с твърдения за основание за отвод, което се извежда от

обстоятелството, че съдебният състав, който го е разгледал, първоначално е бил сезиран с искане за одобряване на споразумение с подсъдимия И. за същото инкриминирано деяние. До одобряване на споразумението не се е стигнало, тъй като в проведеното на 03.08.2020 г. съдебно заседание по НОХД № 652/2020 г. на РС – Ловеч И. А. И. изрично е заявил, че не е съгласен с него. При тези обстоятелства е прекратено производството по делото и върнато на прокурора. Ето защо липсва основание да се приеме, че в случая е налице основание за отвод от категорията на абсолютните, а именно по чл. 29, ал. 1, т. 1, б. „б“ НПК, доколкото императивният текст на процесуалния закон изисква постановяване на определение, с което е одобрено споразумение за решаване на делото, каквото в случая липсва. За изчерпателност следва да се посочи, че не бяха установени други факти, които по естеството си да поставят под съмнение обективността и безпристрастието на съдебния акт – да указват на пряка или косвена заинтересованост на съдебния състав от изхода на делото или на неговата предубеденост. Без наличието на такива конкретни обстоятелства, чрез които да се прояви пристрастността на съда, не може да се презумира неправилно осъществяване на процесуалната му функция.

Наведеното в искането бланкетно оплакване за незаконосъобразно изменение на обвинението също не може да бъде споделено. Първоначално в обвинителния акт по делото като място на инкриминираното деяние е посочен бл. 213 на ул. „Проф. Беньо Цонев“ в гр. Ловеч. В хода на съдебното следствие пред първата инстанция обаче е допуснато изменение на обвинението по реда на чл. 287 НПК, като е променен номера на блока, където е бил спрян за проверка лекия автомобил, управляван от И. с оглед установените факти със свидетелските показания. Новото обвинение е предявено в съдебно заседание на 05.04.2021 г. в присъствието на подсъдимия и упълномощения му защитник, които са се възползвали от възможността за отлагане на делото, за да се подготвят по новото обвинение. Изменението на обвинението е допуснато, като е гарантирано правото на защита на подсъдимия, на когото е дадена възможност да се запознае с новото обвинение и да организира защитата си в съответствие с него. По отношение налице ли е основание за изменение на обвинението по реда на чл. 287 ал. 1 пр. 1 НПК следва да се отбележи, че посочването на номера на блока, където е спрян за проверка лекия автомобил, управляван от подсъдимия, конкретизира в максимална степен мястото на извършване на деянието. Това обстоятелство не е съставомерен елемент от фактическия състав на престъплението. Номерът на блока може да се посочи в обстоятелствената част на обвинителния акт, с оглед конкретизиране мястото на извършване на деянието, като съответно няма място в заключителната му част. Промяната на това обстоятелство не се явява от такова значение, което да налага до изменение на фактическото обвинение. Същото обаче е допуснато и както е посочено по-горе в мотивите не води до накърняване правото на защитата на осъденото лице.

В контекста на оплакването по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК са и доводите за

допуснати нарушения в доказателствената дейност на първоинстанционния и въззивния съд. Те се отнасят до направените от защитата искания, които не са били уважени в своята цялост от инстанциите по фактите. В случая трябва да се подчертае, че не всяко доказателствено искане на страна по делото следва да бъде уважавано от съда, както и че не всеки отказ от уважаване автоматично води до извод за процесуално нарушение. Въззивният съд е извършил цялостна проверка на правилността на постановената присъда, която включва и такава на доказателствената съвкупност. Проведено е съдебно следствие, в рамките на което са събрани допълнително писмени и гласни доказателствени средства. В тази връзка неоснователно се явява наведеното в искането оплакване, че обстоятелство, влизащо в предмета на доказване, е останало неизяснено, а именно докога е важало СУМПС на И. А. И., тъй като в изпратената информация от ОД на МВР – Ловеч изрично е посочен периода на валидност.

Лишено от основание е и другото възражение във връзка с доказателствената дейност на съда, с което се навежда оплакване за недопустимост на представената справка за нарушител/водач, изводима от липсата на подпис от издаващия орган. Обстоятелството, че такъв не е бил поставен на всяка една от страниците на посочената справка не е пречка същата да бъде използвана. Същата е извадка от автоматизирана информационна система, която съдържа база данни на лицата, които са придобили правоспособност като водача на МПС на територията на страната, както и за техните нарушения по ЗДП. Автентичността на съдържанието на справката се гарантира чрез изпращането ѝ от издаващия държавен орган с придружително писмо, което носи подпис и печат, поставени от представител на ОД на МВР. Следователно, приложените по делото писмени доказателства са процесуално годни, откъдето следва, че не е имало пречка да бъдат съобразени при формирането на доказателствените изводи на съда. Въз основа на изложеното следва да се приеме, че при разглеждане на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да съставляват основание за възобновяване на делото и връщането му за ново разглеждане.

Лишено от основание е и оплакването за допуснато съществено нарушение на закона по смисъла на чл. 348, ал. 1. т. 1 НПК. С оглед липсата на конкретни доводи в подкрепа на това оплакване, настоящата инстанция намира за достатъчно да посочи, че при приетите за установени фактически положения първоинстанционният и въззивният съд са достигнали до законосъобразен и обоснован извод, че с деянието си И.И. е осъществил всички обективни и субективни признаци на състава на престъплението по чл. 343в, ал. 2 НК. Осъденият е бил правоспособен водач на МПС, като е притежавал валидно издадено СУМПС. Същото е с изтекъл срок на валидност, поради което не представлява изискуемият се съответен документ, удостоверяващ правоспособност. При липсата на валидно СУМПС, което в случая не е подновено в срок, осъденият не е покрил и обезпечил минималните стандарти за физическа и

умствена годност за управление на МПС от съответната категория чрез представяне на необходимите доказателства пред оторизираните контролни органи, поради което същият се явява годен субект на отговорност по чл. 343в, ал. 2 НК. В този смисъл са Решение № 70/07.04.2016 г. по н.д. № 204/2016 г. на III н.о. на ВКС и Решение № 209/19.12.2017 г. по н.д. № 1087/2017 г. на III н.о. на ВКС.

На следващо място не се констатира и релевираното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК. Определеното при условията на чл. 54 НК наказание една година лишаване от свобода и глоба в размер на 500 лева са в минималния размер, предвиден в санкцията на чл. 343в, ал. 2 НК. Същевременно не са налице основания за приложението на чл. 55 НК, тъй като не се установяват нито многобройни, нито изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, при които и най-лекото, предвидено в закона за това престъпление наказание да се явява несъразмерно тежко. Отчетените смекчаващи отговорността обстоятелства са трудовата заетост на И., добрите му характеристични данни, както и полаганите грижи за майка му, която е с влошено здравословно състояние. Изброените обстоятелства не са нито многобройни, нито изключителни по своя характер смекчаващи отговорността обстоятелства, водещи до приложението на чл. 55 НК, поради което обосновават налагане на наказание в минималния размер, предвиден за конкретното престъпление. Правилно е отчетено от решаващите съдилища, че са налице данни, които характеризират подсъдимия като системен нарушител на правилата за движение по пътищата. На същия са наложени множество НП за извършени нарушения по ЗДП, включително и такива за управление МПС като неспособен водач. Осъденият И. е наказан за същото престъпление, за което е ангажирана наказателната му отговорност по настоящото дело, като му е наложено административно наказание по чл. 78 а НК, както и е осъден на лишаване от свобода по предходно дело. По изложените съображения настоящият състав не намери основание за корекция на наказанието, като го намира за справедливо, отмерено при съблюдаване тежестта на инкриминираното деяние и личността на осъдения. Същото е и в съответствие с визираните цели в чл. 36 НК.

С оглед изложените съображения, настоящият състав на Апелативния съд приема, че направеното искане за възобновяване на наказателното производство от осъдения И. А. И. се явява неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение.

Водим от изложените съображения и по аргумент от чл. 425 НПК, Апелативният съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъденото лице И. А. И. за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 337/2021 година на ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ и на НОХД № 689/2020 година на РАЙОНЕН СЪД – ЛОВЕЧ.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____